

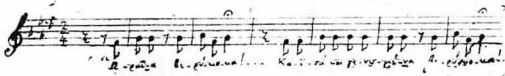
ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΒΙΩΤΗ

Κάθε πρωί, ταχτικά, την ίδια ώρα, δρασερή και καθαρή—πό δρασερή κι' απ' τ'α φρούτα που πουλούσε—ἀκούγεται η φωνή του Νότη, του μοναχί, καθώς περνούσε στο στενό, και διαλάοσε τραγουδιστά :

Αυτό ήταν το σύνθημα. Κ' εθύς όλα τ'α παράφρα άνοιγα, και πρόβαλλαν οι κοπέλλες της γειτονιάς, με πιάτα και με πανεράκια, για νά ψωνίσουν τ'α φρούτα της ημέρας. Όλος ο μικρός έκεινος δρόμος είχε γίνει πελατεία του, από τότε που πρωτοπαρουσιάστηκε το ηλιό, μαρινδερό έκεινο παλιμάρι, με τή σεμνή και σοβαρή περπατησιά, με το μουστάκι που μόλις έδρανε, και με τ' άσπρο, το σαριτό φρανό ζωνάρι...

Και τότε άρχιζαν τ' άστε α, απ' όλες τις μεριές, οι χωρικοί και τ'α περιώγια. Ο Νότης, όμως, δεν είχε προτιμήσεις. Ο Νότης αγαπούσε την δουλειά του. Άγαπούσε, πρώτ' απ' όλα, το χωριό του. Πίσω απ' τήν άρρωστητή εμφάνισή του, ήταν χωμένη η καρδιά ενός παιδιού, παιδιού συνεσταμένου και άνιδεου, που δεν είχε γκροφίσει τις γυνάκες, και χαμύλιανε τ'α μάτια ντροπαλά, στά τοίμηρά και τσοχητά περιώγιατά του.

Ο Νότης ήταν εδύομις, έπειδή δεν είχε πειρασιούς, και ζωός νόμος, μέσ' στην παρθενιά του, όπως το διαμάντι μέσ' στο βράχο.

Τό βροδάκι μόνο, που γινόσετο στο χωριό του, κοιμισιμος απ' τή ζέστη κι' απ' τό δρόμο, πήγαινε και καθαρό στην πλατεία, με τους φίλους του, κι' έπαινε λίγο κρασί, προτού να κοιμηθεί. Κ' έπειτα, ζυτνούσε τ'α μεσάνυχτα, έτοιμάσε τ'ο γάδαφά του, κι' έτρεχε νά προλάβει τ'ο παζάρι. Κι' αυτή η δουλειά εξακολουθούσε κάθε μέρα, έξω απ' τις Κυριακές, που ήταν όλοι νενική ανάπαυση. Σ'έ λίγο, όμως, ήθε η έποχή, που ο Νότης πήγε στου πτότης.

Ήταν η έποχή των πολεμικών επιχειρήσεων. Και τότε, με την άλλαγή των συνθηκών, άρχισε κάποιος νά γκροφίσει τή ζωή. Άλλό δεν πρόλαψαν.

Ο πόλεμος τόν άρπαξε, και τον τινάζε στη Μικράν Άσία. Δούμισσε τις φρονιές τις καλονιές, τραυματίσθη: δύο-τρεις φρονιές—την τελευταία, μάλιστα, κάποιος σοβαρότερος—α—' έπειτα χάθηκε με την αποστοχόσηρη, κι' ούτε κανένα; άκουσε ποτέ για τ' όνομά του.

Στο χωριό του Νότη—δύ βήματα έξω απ' τήν Άθήνα—ένα βράδι, ύστερ' από ένα χρόνο, μία παρθέ ήταν καθισμένη σ' ένα μαγαζί, και κοιτούσαν. Ήταν όλοι παιδιά, πλανόδιοι μονάβηδες κι' έκενοι, και σιχτήσαν για τις δουλειές τους. Κάποιος τότε θυμήθηκε τ'ο Νότη, και τ'ο παιδικό του τ'ο τραγούδι :

— Άρρα βερύκοκα!... Καισά και γινωμένα βερύκοκα!...

Τόν καιρό που δούλεε ο Νότης, όλοι αυτοί ήταν πολύ μικροί, αλλά όλοι τόν θυμόντουσαν ακόμα, με τ'ο λιγερό κελάδιμά του, και τ'ο φραπό του κάταπρο ζωνάρι. Κι' όλοι προσπαθούσαν νά τόν μιμηθούν, όταν πήγαιναν στο μαγαζάκι, με τις σούστες, είτε με τ'α ζώα.

Στην ίδια την παρθέ, ήταν και τ' αδερφάκι του Νότη, που τότε είχε μεγαλώσει, ο Σωτήρης, ένα τετρακόσιο παιδί, που έμοιαζε στο πρόσωπο του Νότη, αλλά δεν είχε τή γερά περπατησιά του, ούτε τή γλακάδα τής φωνής του.

Αυτός δεν έδινε μιλιά, και τ'α μάτια του κοιτάζαν τ'ο χωμα. — Τι έξεις, ο Σωτήρη, που φόντρες κάποιος απ' τήν παρθέ. Στενοχωριέσαι που μιλώμε για τ'ο Νότη; "Ε, όλοι θα πεθάνουμε μιά μέρα!...

Και τού είτε κι' έν' άστείο, αρβανίτικα.

— Ο Σωτήρης σήκωσε τ'α μάτια, και τόν κοίταξε.

— Όχι, Μήτσο, δε στενοχωριέμαι για τ'ο Νότη. Άλλ' απόψε είδα ένα όνειρο, και δεν ξαίρω πώς να τ'ο ξηγήσω.

Και τούς διηγήθηκε τ' όνειρό του.

Τού φάνηκε πως ήταν μέσα σε μιά ρηματιά, βαθιά σάν πηγάδι. Δεξιά κι' άριστερά, τ'α βράχια ήταν τόσο άπτόνια, που δε μπορούσε νά βγει, με κανένα τρόπο. Είχε τή αισθησι πως ήταν καταδικασμένος εκεί μέσα, για όλη τή ζωή του. Συλλογιζόταν τ'ο σπίτι του, τή μάνα του, τήν αδερφή του, τ'ο πό μικρό του τ' αδερφάκι, και τόν είχε πάσει τ'ο παρτόνο.

Ξαρκικά, πίσω απόνα βράχο, προβάλλε ένας άνθρωπος. Ήταν κοκκουλόμενος ως τ'α μάτια, και δε μπορούσε νά δει τ'ο πρόσωπό του. Τόν πήρε απ' τ'ο χέρι, και τού λέει :

— Σέ γροφεί ο αδερφός σου. Και τόν τράβηξε μαζί του. Έβρασαν τότε μπροστά σε μια σκοτεινή σηλιά, άνοιγμένη μέσ' στο βράχο. Έκει σταμάτησαν.

Και τότε είδε πως δεν ήταν δύο, αλλά τρείς. Κοίταξε τόν τρίτο, που είχε έρθει, χωρίς νά καταλάβει πώς, και γνώρισε τ'ο Νότη. Τό πρόσωπό του ήταν κίτρινο και φαγωμένο, σά να είχε μόλις βγει απ' τ'ο χωμα. Τ'α μάτια του ήταν δολά, σάν κλαμένα. Δεν είχε μαλλιά, και μία πληγή, που δεν είχε κλείσει, φαινόταν στο γυμνο του στήθος, δεξιά. Τόν κοιτάξε με τόσο παρτόνο, που τού ήθε να γονατίσει μπροστά του.

— Σέ θέλω, τού λέει.

Κ' η φωνή του φαινόταν σά να βγαίνει, όχι απ' τ'α στήθη του, αλλά μέσ' από τ'α βράχι της άδύσσου.

— Ο άλλος είχε χυθεί.

Και τότε τράβηξαν, και βρέθησαν σε μιά μεγάλη έρημο. Δεν υπήρχαν ούτε δέντρα, ούτε τίποτα.

— Θέλεις νά ρθεις μαζί μου; τού ξαναλέει.

Κι' ο Σωτήρης άρχισε νά τρέμει, χωρίς κι' αυτός νά ξαίρει τ'ο γιατί, νά τρέμει σάν κούλα.

Και τότε πάλι, ξαφνικά, ένα έτοιμάόταν νά μιλήσει, παρουσιάστηκε στά μάτια τόν ένας μεγάλος δρόμος. Ο δρόμος αυτός ήταν σκοτεινός, και γεμάτος ήλιο.

Κι' ο Νότης πέρασε ξανά μπροστά του, έτσι καθώς τόν ήξαψε, σ' όλη τήν ομορφιά του, πέρασε με τ'ο γάδαφο του, και τραγουδούσε :

— Άρρα βερύκοκα!... Καισά και γινωμένα βερύκοκα!...

Τ' όνειρο αυτό, τ'ο είχε διηγηθεί, μόλις ζήτησε, στη μάνα του, κι' εκείνη άρχισε νά κλαίει.

— Κάποιο κακό θα μ'ας είχε πάλι, είτε. Οι άλλοι κοιτάχτηκαν άναμεσαύ τους.

— Δέ βαριέσαι, λέει τότε ο Μήτσος, γινωκείς κούνεντες. Θά τ'οχες παρτασούξει, καθώς φαίνεται!...

— Ίσως, έκαμε σοβαρά κι' ο Σωτήρης.

Έκεινή τή βδομάδα, ο Σωτήρης δούλεψε δίχως άρεση. Τήν Κυριακή, έπεσε στο κρεβάτι. Ή μάνα του πήγε νά τρελλάθει. Φώναζαν τ'ο γιατρό τού χωριού. Έκεινος τούς ήρχαζε. Τους είτε τή πρέτα να ζώνουν, κι' έφυγε.

Κατά τ'α μεσάνυχτα, τήν ώρα που όλοι είχαν κοιμηθεί, κάποιος χτύπησε τήν πόρτα. Ή αδερφή του, που κοιμόταν στην άλλη, σηκώθηκε ν' άνοιξει.

— Ποιός είναι; φώναξε, προτού ν' άνοιξει.

Κανένας δεν τής άποχθήκε.

— Ποιός είναι; ξαναφώναξε.

Μιλιά.

Τότε τράβηξε τήν άμπαρά, κι' άνοιξε.

Δέν είδε κανένα. Τό φεγγάρι μόνο φώτιζε τ'α σπίτια και τ'ο δρόμο. Στο δρόμο, κανένας δεν περνούσε. Τό χωριό ήταν ακόμα κοιμισμένο.

— Έν' αέρακι ελαφρό τής χάιδεψε τ'ο μάγουλο.

— Έκλεισε τότε τήν πόρτα, έβλεπε πάλι τήν άμπαρά, και γέμισε στο σπίτι. Ήταν βέβαιη πως είχε παρακούσει. Ίσως ακόμα, κάποιος μεθυσμένος γείτονας νά χτύπησε περνούοντας, και άφηνε, άμείσω μόλις ένωσε τ'ο λάθος του.

— Έπειτα όμως από λίγη ώρα, ξανακόνισε τ'ο χτύπο.

— Ή καρδιά της τώρα άρχισε νά χτυπάει δυνατά.

Σηκώθηκε, και πήγε πάλι ως τήν πόρτα.

— Έβαλε τ'ατί της, κι' άκουσε.

Τής φάνηκε πως άκουσε κάτι νά σαλεύει. Άνοιξε τήν πόρτα τότε, ριχνοντας τήν άμπαρά ξαφνικά.

Δέν είδε πάλι τίποτα.

Μπήκε μέσ' στο σπίτι, και ζήτησε τή μάνα της.

Τότε, κι' η δύό μαζί, πήγαν ως τήν άλλη. Κοίταξαν απ' όλες τις μεριές. Βγήκαν

— Παιδί μου!... παιδί μου!...

ἀπ' ὄψε, καὶ κοιτάζαν στὸ δρόμο.
Κανένας δὲν περνοῦσε.
Ἐστρεβάν τότε μέσα, στὸ Σωτήρη.
Ἡ ἀνατολή του ἀνεβοκατέβαινε βαριά. Τὰ μάτια του ἦταν ἀνοιχτά. Πρωγαυλοῦσε.
Σαφηνιά, τὸ πάτωμα ἐφίξε σὲ μιά μεριά, σὰ νὰ πατοῦσε κάποιος ἐλαφρά. Καὶ τὸ καντήλι πέταξε μιά φλόγα, κ' ἔσβησε. Τὸ φεγγάρι φώτιζε μονάχα.
Ἡ μάνα τότε ἔπεσε στὰ γόνατα. Κάποιον παρακαλοῦσε στὸ σκόταδο. Κ' ἡ κόρη τῆς γονάτισε μαζί τῆς.
Ἡ φωνὴ τῆς ἴμας ἔλεγε :
— Παῖδι μου! Παῖδι μου! Παῖδι μου, μὴ μᾶς παίρνει τὸ Σωτήρη!...
Κ' ἡ κίμαρα εἶχε γιορμίσει κλάματα, σὰ νὰ μοιρολογοῦσαν πεθαμένο...

Σὲ λίγο χάραξε.
Μάνα καὶ κόρη δὲν ἔγιναν κλεισὶ μάτι.
Ἦταν πεσιμένες χάμιον, ἀποκατωμένες ἀπ' τὸν τρόμο. Ποῦ καὶ ποῦ, ἔνας λιγμός τίναξε τὸ κορμὶ τους.
Ἐνας γείτονας, προῖ-προῖ, βόηκε τὴν πόρτα ἀνοιχτή, καὶ μῆκε μέσα.
Ἐστρεξε, τίς σήκωσε, τοὺς ἔφερε νερό.
Κ' οἱ δύο τους, δὲ μοιροῦσαν νὰ μιλήσουν.
Ἦρθε κ' ὁ Παναγιῆς, ὁ μικρός ποῦ ἔπνιξε στὸ Σωτήρη, γὰρ νὰ κατηφορίσουν στὸ παζάρι. Περνοῦσε μὲ τὸ γάδιαρό του, καὶ μῆκε μέσα, καθώς ἄκουσε κουνέντες.
Κ' ὁ Σωτήρης ἔδωκε καλότερα.
Ὁ πνετός εἶχε πέσει.
Τὰ μάτια του ἦταν ἀκόμα θολὰ καὶ ζουραομένα. Ἡ ἀνατολή του, ὅμως, ἦταν πιὸ κανονική, τὸ χρώμα του καλύτερο. Χωμογελοῦσε. Μὲ τένα χέρι χάρωνε τὰ μαλλιά τῆς μάνας του.
Ὅταν ἤρθε ὁ γιατρός, τοὺς εἶπε πὸς ἡ κρίση εἶχε περάσει.
Ὅταν, πρὸς τὸ βράδι, γρίσαν καὶ τ' ἄλλα παιδιὰ ἀπ' τὸ παζάρι, ὁ Σωτήρης ἦταν μισοκαθισμένος στὸ κρεβάτι.
Σὲ μιά ἑβδομάδα, ἦταν ἐντελῶς καλά.
Ἡ μάνα, ὅμως ἔμεινε γὰρ πάντα σὺν τρελλῇ.
Ἦξερε τώρα, μέσ' στὰ βάθη τῆς καρδιάς τῆς, πὸς ἂν ὁ ἕνας γιός εἶχε γλιτώσει—ἀπ' τὰ θεριά τῆς παρακάλα, πὸς τὸ ξαίρει—ὅμως ὁ Ἄλλος, τὸ ζωντὸ τῆς τὸ καμιά, ποῦ τὸν περιμένε μιά μέρα νὰ γυρῆσει—ὁ Ἄλλος ἦταν τώρα πεθαμένος!... ἔλεγε μπετὶ τὴ νύχτα στὸ σπῆι νὰ πῶν τὸν ἀδερφό του, μὰ τὰ λόγια τῆς τὸν συγκράτησαν κ' ἔφυγε πάλι, ἔφυγε σὰν ἰώσιος, ἔσπασε βαρὺς κ' ἀνάλαφρος μαζί, ἰώσιος τὸ κατὸν κόσμον...
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

**ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ**

Τὸ ἀκριβότερο γραμματόσημο
Εἰς τὴν Διεθνή Ἐκθεσὴν Γραμματισμῶν, ἡ ὁποία ἀνοίξε τελευταία στὴν Νέαν Ὑόρκην, ἐξετέθη μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ἀκριβότερο γραμματόσημο τοῦ κόσμου.
Εἶνε ἓνα μονόλεπτο γραμματόσημο τῆς Βρετανικῆς Γουίνεας, χρονολογημένο ἀπὸ τοῦ 1856 καὶ διατηρούμενον εἰς ἀρίστην κατάστασιν.
Τὸ γραμματόσημον αὐτὸ ἀγοράσθηκε στὰ 1922 ἀντὶ 7,317 λιγῶν (δηλαδή περὶ τὰ 3 ἑκατομμύρια δραχμῶν)!... Ἡ τιμὴ αὐτῆ εἰς ἡμετέρας στὴν ὁποία ἔφτασε νὰ πωληθῆ ἓνα γραμματόσημον.
Ἄς σημειωθῆ ἀκόμη ὅτι τὸ πληρωτότατον αὐτὸ χαρτάκι εἶνε ἀσφαλίσμενον ἀντὶ 10,000 λιγῶν!...

Ἡ φωνὴ ὡ; πυροσβεστικῶν μέσων
Ὁ Ἅγιος Φαγκλίκος εἶνε ἀνάστατος τὸν τελευταῖον καιρὸ. Κάποιος Κάρλος Κέλλογκ κατορθῶναι νὰ σβῆνῃ τὴς πυρκαϊῆς μονάχα μὲ... τὴ φωνὴν!... Ὁ Κέλλογκ αὐτὸς ἔδωκε πάλιν πρὸ ἑβδομάδος μιά τεραστία πυρκαϊά στὸ Μπρεζιλίεν μὲ... δύο μόνον στενωρεῖας χρονιάς... ἔξ ἀποστάσεως 7 χιλιομέτρων!...

Τὸ γεγονός δὲν ἐπαδέχεται καμιά ἀμφισβήτησι, γιὰ τὸ πείραμα εἶνε παρῶσιον πενήτηνον φοιτητῶν συνοδοιμημένων καὶ ἀπὸ τοὺς καθηγητῆς τους.
Οἱ ἱατρικοὶ κύκλοι τοῦ Ἁγίου Φαγκλίκου βρῖσκοντα ἐπίσης σ' ἀνάστατον πρὸ τοῦ ἐκπληκτικοῦ αὐτοῦ φαινομένου. Ὁ Κέλλογκ σὸ παρελθὸν ἐχρησιμοποίησεν ὡς μέντιον μὲ πολλὰς ἱατρικῆς παρατηρήσεις!...

ΤΟ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

**ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ
ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΑΛΟΓΟ**

Ἐπάρχουν προφητὴ καὶ μάντις; Ἐνα περίεργον καὶ ἀνεξήγητον περιστατικὸν. Ὁ λόρδος Οὐίντχαμ καὶ ὁ Βενετσάνος μάντις. «Φυλάξου ἀπ' τὸ ἄσπρο ἄλογο!...» Ἡ φυλάκισις τοῦ λόρδου. Τὸ ἄλογο τοῦ οὐκίσθη. Καὶ τὸ μοιρικό κ-ἀσπρο ἄλογο ποῦ σκότωσε τὸν Οὐίντχαμ.

Ὁ Σέρ Οὐίλλιαμ Οὐίντχαμ, γνωστός γὰρ τὴν ἀνάμειξί του στὴν κίνησι πρὸς καλινόθησιν τοῦ Ἰαζωβόου Στουάρτ στὸ θρόνον τῆς Ἀγγλίας, ταξείδενε κάποτε, κατὰ τὰ τέλη τοῦ δεκατοῦ ἑβδομοῦ αἰῶνος, στὴν Ἰταλία. Μιά μερὰ πέρασε μὲ τ' ἀμάξι του ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, στὴν Βενετία.

Ἐκεῖ παρῆρθεσι πλῆθος ἀνθρώπων συγκεντρωμένων σὲ μιά ἄκρη τῆς πλατείας. Ὅταν πλησίασε, περίεργος νὰ δῆ τὴ συμβαίνει, ἀντίκρισε στὴ μέση τοῦ πλῆθους ἀνεβασμένον σ' ἓνα σκαμνὶ ἓναν ἀνθρώπον, ποῦ κρατοῦσε στὸ στήμα τὸν ἓνα μετάλλιον σωλῆνα, μὲ τὸν ὅποιον μιλοῦσε στὸ πλῆθος.

Ὁ Σέρ Οὐίντχαμ σταμάτησε καὶ ρώτησε ἀπὸ κάποιον ἀπὸ τὸ πλῆθος ποῖος ἦταν ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος.

— Ὁ, αὐτὸς εἶνε ἓνας περίεργος μάντις! ἀπάντησε ὁ Βενετσάνος. Πῶς συμβαίνει νὰ μὴν τὸν ξέρεις. Εἶνε γνωστός σ' ὅλη τὴν Ἰταλία...
Ὁ λόρδος ποῦ ἦταν ἀπληθαγμένος ἀπὸ κάθε δεσποδισμῶνα, ἐγέλασε μὲ τὰ λόγια τοῦ ἀπλοῦ ἀνθρώπου καὶ διέταξε τὸν ἀμαξῆ νὰ τραβιῆθῃ τὸ δρόμον του. Τὴν ὄρα ὅμως ποῦ πέρασε τὸ ἀμάξι ἀκριβῶς μπροστὰ ἀπὸ τὸν μάντι, ἐκεῖνος ἐκάρωσε τὸ βλέμμα τὸν ἔπανον στὸν Σέρ Οὐίντχαμ καὶ τοῦ φωνάζει :
— Σινοῦ Ἐγγλέζο, φυλάξου ἀπὸ τὸ ἄσπρο ἄλογο!...

Τὰ λόγια αὐτὰ προκάλεσαν κατὰπληξί στὸν Ἄγγλον, γιὰ τὴν ἔβλεπε ἓνα ἀνάλογον παράδοξον γεγονός τῆς νεανικῆς τῆς ηλικίας. Ὅταν ἦταν ἀκόμη νέος γορῆζοντας μιά μερὰ ἀπὸ τὸ κνήγη, εἶδε μπροστὰ στὴν εἴσοδον τοῦ πατρικοῦ τοῦ πατρικοῦ συγκεντρωμένους ὄλους τοὺς ὑπηρετῆς τῶν σπιτιῶν, γύρω ἀπὸ ἓναν ἠλιωμένον ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος, ὅπως τοῦ εἶπαν, ἦταν κορφάλαος, μὰ ἔξερε νὰ προλέγῃ τὸ μέλλον. Τὴς προφητείας του τὴς ἔγραψε ἐπάνου στὸν τοίχον. Μόλις ὁ κορφάλαος ἀντίκρισε τὸ νεαρὸν λόρδον, τοῦ ἔγεννε νὰ πλησιάσῃ γὰρ νὰ τοῦ πῆ κ' αὐτοῦ τὴν τίχη του. Ὁ λόρδος πλησίασε γελώντας καὶ παίρνοντας τὸ πρῶμα σ' ἄσπεί. Τότε ὁ γέρος ἔγραψε ἐπιδράκρια ἐπάνου στὴν πύλη τὴν φράσι :

— Προφυλαχθῆτε ἀπὸ τὸ ἄσπρο ἄλογο!...

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ θυμῆκε ὁ λόρδος μόλις ἄκουσε τὴν προφητεία τοῦ Ἰταλοῦ μάντιος καὶ ὑποτάσθηκε πὸς ὁ παλαιὸς γέρο-κορφάλαος καὶ ὁ Ἰταλὸς μάντις ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Μολαταῦτα ἡ ἔξερνα ποῦ ἔκανε ἐπάνου στὸν ζήτημα αὐτὸν διέψευσαν. Γιὰ τὴν ἀπεδείχθη ὅτι ὁ Ἰταλὸς μάντις δὲν εἶχε ποτὲ ἀποκαυρῆνθῃ ἀπὸ τὴν Βενετία.
Πέρασαν ἐντοιμαστῶν ἀρκετὰ χρόνια, Ὁ λόρδος εἶχε ἔχασαι τὴν ἀλλόκοτην προφητεία ὅταν τοῦ ἔτυχε σὲ μιά περίστασι νὰ τὴν ξαναθυμῆθῃ καὶ πάλι. Λίγον καιρὸ δηλαδή μετὰ τὴν ἀνοδοὺ στὸν θρόνον τοῦ βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' τοῦ Ἀννοδέρου, ὁ λόρδος συνέληφθη ὡς συννομότης ἐναντίον τοῦ καθεστώτος καὶ φυλακίσθη σὲν Πύργον τοῦ Λονδίνου. Τὴν ὄρα δὲ ἀκριβῶς ποῦ τὸν πήγαναν στὴν φυλακή, εἶδε ἓναν τεχνίτη νὰ ζωγραφίζῃ ἐπάνου ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν πύλη τοῦ φρουρίου τὸ οὐκίσθημὸν τοῦ Ἀννοδέρου, ποῦ παρίστανε ἓνα ἄσπρο ἄλογο. Ἡ σκίτσισις αὐτῆ ἔκανε στὸν λόρδον μεγάλην ἐντύπωσι καὶ διηγῆθηκε στὸν ὑποδιευθυντὴ τῶν φυλακῶν, ὁ ὁποῖος τὸν συνόδενε, τὴς δύο προφητείας, τὴς ὁποίας—κατὰ τὴν ἰδέαν του—ἔβλεπε τώρα ἐκπληρούμενες. Μολαταῦτα οἱ φόβου του δὲν ἐπαλήθευσαν, γιὰ τὴν σὲ λίγον καιρὸ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔδωσε ἀμνηστία καὶ ὁ λόρδος ἀνέστησε τὴν ἐλευθερίαν του.
Μιά μερὰ ὁ Οὐίντχαμ βγήκε σὲ κνήγη. Καθάλα σ' ἄλογο τοῦ κινήθησε μέσα στὸ δάσος ἓνα ἀγορῆχορον. Ἐξάφα γ' ἄλογο ἀφῆρθε, τὸν τίναξε κάτω, τὸν κατεπάτησε καὶ τὸν σκότωσε!...

Τὸ ἄλογο αὐτὸ ἦταν ἄσπρο!...

